

[Kr. Johansen.]

ninger angaaende Landbrugets Forhold vilde det føre for vidt at komme nærmere ind paa her. Det hører ikke ind under Behandlingen af det foreliggende Lovforslag. Men lad mig i Anledning af Udtalelsen om at „sætte Skel“ gøre den Bemærkning, at det jo er ret karakteristisk, at alt, hvad der er til Gavn for først og fremmest det *store* Landbrug, fremhæves som noget, der skal fremmes, medens man, naar der er Tale om Støtteforanstaltninger over for det *mindre* Landbrug, bl. a. i Retning af i nogen Grad at beskytte dets Produktion, hævder, at det er at sætte Skel i Landbruget. For det mindre Landbrugs Vedkommende har f. Eks. Svineproduktionen alle Dage økonomisk set været Rygraden. Lige indtil de sidste Aar har man inden for det store Landbrug ikke interesseret sig synderligt for denne Produktion. Det store Landbrug har haft saa mange andre Kiler at drive paa, saa mange andre Indtægtskilder, hvad det for øvrigt stadig har, at Interesserne inden for det store Landbrug og inden for det lille Landbrug i mange Henseender er hinanden modsatte. Lad mig tage et Eksempel fra Krigsaarene. Jeg erindrer, at Hestepriiserne dengang var fantastisk højt oppe. De større Landmænd tjente store Penge derved, men jeg kender adskillige Eksempler paa, at en lille Landmand, hvis gamle Ægte gik hen og kreperede, under disse Forhold var ulykkeligt stillet. Den store Landmand og den lille Landmand var ikke ligestillede, og det, at man i en saadan Situation forsøger at give den lille Landmand en Haandsrækning, hvor man kan, kan man ikke kalde at „sætte Skel“. Det kan man heller ikke kalde det, naar man nu i nogen Maade søger at beskytte den Produktion, som tidligere i overvejende Grad har været de smaa Landbrugeres, og som de økonomisk er i saa høj Grad afhængige af.

Den ærede Ordfører for Venstre (Nielsen Mann) havde aabenbart den Opfattelse, at man kunde risikere, at Folk ude i det danske Landbrug kom til at se med for stor Velvilje paa den højtærede Landbrugsminister. Noget saadant vilde jo ikke falde sammen med det Billede, som man fra den Side ønsker at tegne af ham, og derfor begyndte det ærede Medlem med at sige, at dette med Gødningens Opbevaring var jo ikke Ministerens Opfindelse; det maatte han da endelig ikke tiltage sig Æren for. Vi indrømmer naturligvis, at Landbrugets faglige Vejledere gennem mange, mange Aar har gjort opmærksom paa, at her var noget, man burde beskæftige sig lidt mere med; men det er

dog ikke sket i større Udstrækning, end at der endnu er langt igen. Det er altsaa det, man søger at raade Bod paa ved den Lov, der her er stillet Forslag om, og det vil jeg for mit Vedkommende, uden Hensyn til, hvordan det ærede Medlem ser paa det, gerne sige Ministeren Tak for.

Saa er der endelig det, man kalder Fagforeningsparagraffen. Der er nogle Mennesker, der har det saadan, at naar de nævner Ordet Fagforening, er det næsten tænderskærende og med knyttede Hænder. De nærer en egen „Velvilje“ over for disse Fagforeninger. Og hvad er det egentlig, der er i Vejen? Hvad er Aarsagen til, at man ser med en saadan Uvilje paa Arbejdernes faglige Sammenslutninger? Det hænger sammen med, at samtidig med at Sammenholdet derigennem er blevet stærkere, er Adgangen til at skaffe sig den billige Arbejdskraft, som man ønsker, blevet gjort vanskeligere. Dersom der ikke i en Lovgivning af den foreliggende Art og andre lignende fandtes en Paragraf som den nævnte, saa vilde de samme Mennesker, der tager mod offentlig Støtte til Gennemførelse af de her omhandlede Foranstaltninger, ikke først og fremmest foretrække de forsikrede, men tværtimod sige: De, der er i Fagforening, vil vi i hvert Fald ikke have; vi vil have de ikke-organiserede og først og fremmest dem, der er billigst. Naar man taler paa denne næsten tænderskærende Maade imod Fagforeningerne, er det, fordi de staar som en Hindring for det, som mange inden for dansk Landbrug i Virkeligheden ønsker, nemlig at benytte den store Arbejdsløshed til — i Kraft af den Nød, som Mangel paa Organisation kunde forårsage — at tvinge Arbejderne ud i et Kapløb om, hvem der var i Stand til at arbejde billigst. Men noget saadant kan ikke finde Sted, fordi Arbejderne har organiseret sig, og fordi Regeringen og Regeringspartierne anser det for rimeligt at støtte denne Bestræbelse for at sikre sig selv, idet man siger: De, der har sikret sig selv, skal foretrækkes, naar det drejer sig om Arbejder, der sættes i Gang med offentlig Støtte ved Hjælp af Laan og Tilskud af offentlige Midler.

Jeg anbefaler endnu en Gang Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling og haaber, det skal lykkes at gennemføre det i den nærmeste Fremtid.

Nielsen Mann: De Tal, som det ærede 9de tingvalgte Medlem (Martin Sørensen [Peterslund]) nævnte, anvendte han ganske vist med alt muligt Forbehold, men udenforstaaende Kredse kunde dog maaske af hans